

Hledání Boží tváře

David Wilkerson November 7, 2005

V Žalmu 27 David úpěnlivě prosí Boha v naléhavé, horlivé modlitbě. Ve verši 7 prosí: „Slyš mne, Hospodine, hlasem volajícího, a smiluj se nade mnou, i vyslyš mne.“ Jeho modlitba je zaměřená na jedinou touhu, jediný cíl, něco, co ho zcela stravovalo: „Jedné věci žádal jsem od Hospodina, té vždy hledati budu“ (Žalm 27:4).

David dosvědčuje: „Mám jednu modlitbu, Hospodine, jednu prosbu. Je to můj jediný, nejdůležitější cíl v životě, moje ustavičná modlitba, jediná věc, po které toužím. A budu o ni usilovat vším, co je ve mně. Tato jediná věc mě stravuje jako můj ustavičný cíl.“

Co bylo tou jedinou věcí, po které David toužil nade všechno ostatní, tím především, na jehož získání se ve svém srdci upnul? Říká nám: „Abych pobyval v domě Hospodinově po všechny dny života svého, a spatřoval okrasu Hospodinovu, a zpytoval v chrámě jeho“ (27:4).

Neplete se: David nebyl asketa, který by se vyhýbal světu. Nebyl to poustevník, který se snaží skrýt daleko na pustém místě někde na poušti. Ne, David byl vášnivý muž akce. Byl velkým válečníkem, obrovské zástupy zpívaly o jeho vítězstvích v boji. Byl také vášnivý ve své modlitbě a zbožnosti, jeho srdce prahlo po Bohu. A Hospodin žehnal Davidovi, obdařil ho mnoha touhami jeho srdce.

Opravdu, David okusil všechno, co může člověk v životě chtít. Poznal bohatství a majetek, moc a autoritu. Získal respekt, chválu i pochlebování od lidí. Bůh mu dal Jeruzalém za hlavní místo království. A David byl obklopen oddanými muži, kteří byli ochotní pro něj zemřít.

Ze všeho nejvíce byl David uctívavý. Byl to muž chvály, který děkoval Bohu za všechna požehnání. Svědčil: „Hospodin můj denně zahrnuje požehnáním.“ Ale souasně byl David mužem války. Stál tvářív tvář nepřítelům a soužení po celý život. Celé peklo se snažilo tohoto zbožného muže zničit. David tedy elil celému vojsku, které je mu v patách, zlým nepřítelům, kteří přísahali na „sežrání těla mého“ (27:2).

Ale David se nebál. V úplně prvním verši tohoto Žalmu prohlašuje: „Kohož se budu báti?“ (27:1). Byl přesvědčen o Boží milosti a milosrdenství a věděl, že mu Bůh dá sílu: „Hospodin je síla života mého“ (27:1).

Je jasné, že David bude dál žít, tak jako vždycky žil, svůj život s nadšením a vášní. Ale navzdory všem požehnáním, která zažil, mu stále něco chybělo. Když se zamýšlel nad svým životem, viděl David ve svém srdci potřebu, která nebyla uspokojená. Celý jeho život se nakonec redukoval na tento jediný bod, a on kvůli tomu volal k Bohu.

David v podstatě řekl: „Existuje způsob života, a o ten te usiluji – pevné místo stálého pobývání v Hospodinovi, po kterém duše má touží. Potřebuji nepřetržitou duchovní intimitu se svým Bohem.“ Tohle měl David na mysli, když se modlil: „Abych pobyval v domě Hospodinově po všechny dny života svého, a spatřoval okrasu Hospodinovu, a zpytoval v chrámě jeho“ (27:4).

David tu nemluvil o tom, že opustí svůj trůn, aby se mohl přestěhovat do fyzického Božího chrámu. Ne, jeho srdce toužilo po něčem, co viděl v duchu. Pro Davida tu muselo být mnohem víc než uctívací shromáždění o Sabatu.

Tušil, že v Hospodinu existuje něco, co dosud nezískal, a nebude mít klid, dokud to nenajde.

Ve stružnosti řekl: „U Hospodina existuje krása, sláva, vzrušení, které jsem dosud ve svém životě nepoznal. Chci vědět, jaké to je, mít nepřetržitě společenství s mým Bohem. Poznal jsem vítězství, byl jsem vysvobozen, viděl jsem, jak Jeho ruka činí zázraky – přesto stále toužím po něčem neotřesitelném. Chci, aby byl můj život živoucí modlitbou. Jen to bude mou pomocí po zbytek mých dní.“

Věřím, že David byl sytý a unavený z mrtvých náboženských rituálů

Tento zbožný muž měl až po krk prázdných ceremonií, kdy přihlížel, jak kněží a uctívají provádějí neživé formy náboženství. David viděl v jejich rituálech jen formu náboženství, která nemá žádnou moc. Jeho srdce volalo: „Tohle všechno je špatné. Proto lidé odpadají, přestávají uctívat a obracejí se k modlám. Není v tom žádná krása, žádná vášeň. Miluji Boží dům, ale co se stalo životu? Stále ještě se využívá zákon, ale je to jen mrtvé poznání. Odcházím teď z chrámu s duší sklíčenou.“

David chtěl poznat život, realitu, skutečnost, která je za náboženskými rituály. Kdo je obětí beránek? Co je skutečnost za kadidlem, svícný? Davidovo srdce si toužebně přálo se dozvědět, a tak se rozhodnul: „Mám toho dost – takhle už dál nemohu. Nejsem prostě spokojen. Nemohu strávit zbytek svého života s tímto nenaplněnými duchovními touhami. Od tohoto okamžiku budu mít v životě jen jediný cíl, jedinou věc, které se budu věnovat, a o níž budu usilovat. Budu přebývat v Boží přítomnosti a zpytovat ji, dokud nezískám to, po čem moje srdce touží.“

Věřím, že dnes existují miliony zbožných křesťanů, kteří milují Pána, ale tuší, že ve svých životech něco postrádají. Spousty ženáčů píšou, že jejich církve se stala prázdnou, bez života: „Kázání našeho pastora jsou tak mrtvá. Káže něco, co má z knih, ne z hledání Pána. Po každém shromáždění se nakonec sám sebe ptám: ‚Právě jsem byl v církvi. Proč je moje duše tak deprimovaná?‘“

David nešel s touto záležitostí za svými pastory, Abiatarem a Sádochem. Přesto neopustil církve. Vlastně nikdy nepřestal „přistupovat“ k domu Hospodina. Spíše se rozhodnul: „Jestliže Boží dům je domem modlitby – a jestliže Jeho církve je všude tam, kde je manifestována Jeho přítomnost – potom udělám svou modlitební komůrku svatostánkem. Přiložil jsem své srdce, abych hledal Jeho krásu, dokud Ho doopravdy nepoznám. K Němu „připoutám svůj zrak“, dokud nevidím něco, co mě tak přitáhne, tak upoutá, že budu vědět, že mě to až do konce života uspokojí.“

Tak šel David do svého domu a modlil se: „Slyš mne, Hospodine, hlasem volajícího, a smiluj se nade mnou, i vyslyš mne“ (Žalm 27:7). Jinými slovy: „Hospodine, chci s Tebou mít nepřetržitě společenství. Prosím, co musím udělat, abych dosáhl své touhy?“

Bůh odpovídal tímto jednoduchými slovy: „Hledej tvář mé“ (27:8). Jak na to reagoval David? Odpověděl: „Pane, když jsi řekl: ‚Hledej mou tvář,‘ moje srdce poskočilo.“ „O tobě přemýšlí srdce mé... a protože tvář tvé, Hospodine, hledatí budu“ (27:8).

Co to znamená hledat Boží tvář??

Boží tvář je Jeho podoba, Jeho odraz. V odpovědi, kterou Hospodin Davidovi dal, mu zjevil, jak uspokojí své touhy: tím, že bude odrážet Boha ve svém vlastním životě. Přikázal Davidovi: „Už se ode mě. Hledej mé Slovo a modli se za porozumění skrze Ducha, tak můžeš být jako já. Chci, aby tvůj život odrážel mou krásu světu.“

Tohle není pouhé volání k modlitbě; David se již sedmkrát denně modlil. Vlastně to byly Davidovy modlitby, které v něm vyvolaly tuto vášeň znát Hospodina. Ne, toto volání od Boha bylo volání k hladu po životním stylu, který cele odráží, kdo je Ježíš.

Víš, na Kalvárii na sebe Bůh vzal lidskou tvář. Ježíš přišel na zem jako člověk, Bůh v těle. A udělal to proto, aby mohl cítit naši bolest, být pokoušen a zkoušen, jako jsme my, a aby nám ukázal Otce. Písmo nazývá Ježíše vyjádřením podoby (tím je míněno přesného obrazu) Boha. On je stejná esence a podstata Boha Otce (viz Žid 1:3), stejný „vyřezaný, vyřytý.“ Stručně řečeno, je ve všem „ten samý jako“ Otec.

Do dnešního dne je Ježíš Kristus tvář, nebo skutečnou podobou, Boha na zemi. A díky Němu máme nepřetržitě společenství s Otcem. Díky Kříži máme to privilegium, že „vidíme Jeho tvář,“ že se Ho dotýkáme. Můžeme dokonce žít tak, jako žil On, a svědčit: „Neudělám nic, leda to, co jsem viděl a slyšel od Pána.“

Když dnes Bůh říká: „Hleďte moji tvář,“ mají Jeho slova mnohem víc aspektů než kdykoliv v historii. Proč?

Protože otázka, kterou se dnes mnozí ptají, je: „Který Ježíš?“

Kristus varoval, že přijde mnoho podvodníků, kteří se za Nj budou vydávat. A tito falešní kristové se objeví tsn? před Jeho příchodem, na konci světa. Ježíšovi učedníci se ho ptali: „řekni nám, kdy to bude a jaké bude znamení tvého příchodu a konce tohoto světa?“ A Pán jim odpověděl: „Mnozí přijdou pod mým jménem a budou říkat: ‚Já jsem Kristus‘ a svedou mnohé“ (Matouš 24:3,5). Ježíš nám pak dává jasné pokyny: „Kdyby vám v té době někdo řekl: ‚Hle, Kristus je zde!‘ anebo: ‚Tady je!‘, nevěřte“ (24:23).

Nevěříme, že Ježíš mluví o mentálně narušených lidech v bílých róbách, s rozčuchanými vousy, kteří prohlašují: „Já jsem Syn Boží.“ Ne, popisuje oklamané služebníky, kteří kážou jiné evangelium a jiného Krista. Pavel varoval před lidmi, kteří „kážou jiného Ježíše, než kterého jsme kázali... nebo jiné evangelium“ (2. Korintským 11:4).

Podobně varoval Ježíš: „Povstanou totiž falešní kristové a falešní proroci... aby sváděli (kdyby to bylo možné) dokonce i vyvolené“ (Marek 13:22). Tato Ježíšova slova mě vždycky mátl. Říkal jsem si: „Jak by asi vyvoleného mohl oklamat někdo, kdo by přešel a vychloubal se, že je Kristus? Takového člověka by musel odbýt jako špatný vtip.“

Ale Ježíš a Pavel nemluvili jen o lidech, kteří prohlašují, že mají božskou moc. Upozorují také na koncepty, představy, které si nárokují Kristovu podobnost, včetně nových „Ježíšových hnutí.“ Tohle se děje, když lidé říkají: „Tady je tvář Ježíše. Takhle vypadá. Odhalili jsme pravého Krista, tak vám ukážeme, jaký je.“

Taková hnutí nepovedou šílenci, ale vzdělaní lidé, kteří vědí, jak se dotknout mas. Tito výešní učitelé se uchylují od autority Písma a nevěří již v moc modlitby. Raději se vydávají za anděly světa, aby zavedli nové „osvětlené“ koncepty, které, jak říkají, odrážejí Ježíše. Obrací se zvláště na mladé lidi, kteří už mají dost mrtvé nábožnosti, kterou zažívají v církvi.

Pavel nás jasně varuje před takovými služebníky, kteří budou „svádět od prostoty, která je v Kristu... takoví lidé jsou falešní apoštolové, lstiví dělníci, vydávající se za apoštoly Kristovy“ (2. Korintským 11:3,13). Existuje dnes nové hnutí zvané „povstávající církve.“

Toto nové hnutí prohlašuje, že je „přehodnoceným křesťanstvím.“ Začalo asi před deseti lety malou skupinou věřících, kteří byli rozčarováni z „hříšnickým přátelského“ megacírkevního hnutí. Jeden zpravodaj nazývá toto hnutí „mega vyhození,“ tvořené mladými lidmi, kteří jsou unavení z mrtvého evangelia seberealizace.

Nedávný průzkum The Barna Group zjistil, že nějakých 10 až 12 milionů „znovuzrozených“ křesťanů přestalo ve Spojených státech chodit do církve, mnozí z nich jsou ze silných populačních rovníků. Říkali, že hledali a toužili po církvi, která by jim poskytla azyl před kulturou iPod, TiVos, Xbox, soutěžení a velkohubosti. Ale říkají, že církve je oklamala. Nebylo to vůbec útočiště před světem, ale podobala se Disneylandu se skateboardáky, sportovními ligami, hernami – se vším, čemu se snažili uniknout.

Jeden pisatel napsal: „Bylo nám zřejmé, že všechny tyto věci v církvi jsou určeny k ‚přivábení hledačů.‘“ Ale ptáme se: „Přivábit k čemu?“ Hledáme Písmo a v těchto církvích nenacházíme nic, co by připomínalo církve z knihy Skutků.

Pravdou je, že většina hledačů jsou ti, kdo upřímně „hledají Kristovu tvář.“ Hledají všude církve, kde je cítit přítomnost Ježíše – Ježíše Krista z Božího slova. Hledají pastory, jejichž jedinou tížadostí je být jako Kristus a kteří žijí jako Ježíš, ne šikovné muže, kteří nabízejí smíšené evangelium. Chtějí církve, která je založena na realitě – ne přednášky, aby se cítili dobře, aby si rozšířili svůj potenciál, ale duši usvědčující poselství z Božího srdce, která odhalují hříchy a lávou jeho moc nad jejich životy.

Mnozí, kdo byli zbaveni iluzí, jsou teď přitahováni k povstávajícímu církvevnímu hnutí. Noviny v Dallasu charakterizovaly hnutí takto: „Mnoho povstávajících církví plete dohromady prvky z různých náboženských tradic, zvláště katolicismu a východního pravoslaví. Některé obnovují středověké mystické praktiky, například ‚chůzi labyrintem.‘ Je to ‚vylož si sám,‘ ‚smíchej a spoj‘ přiblížení stresované společnosti a sociální spravedlnosti. Peklo se odmítá, protože by ‚Bůh vypadal jako mužitel.‘“ Takové církve používají v uctívání obrazy, svíce, kadidlo a další věci.

Mnohé z těchto církví se navzájem spojují prostřednictvím Internetu a toto hnutí dělá nájezdy do uznávaných denominací. Jejich společným tvrzením je: „Snažíme se znovu připojit k Ježíši – k radikálnímu Ježíši.“ „Chceme

dát Ježíši lidští tváři? „Veďte dialog a pokusme se společně objevit Ježíše.“ Ne! Nasazují Ježíši svou vlastní tvář, a to není Kristus z Písma svatého. Všechna teologie, všechny představy o Ježíši jsou pro něj zpeněžitelné. Povzbuzují se „zapojením naší představitosti o tom, co Ježíš říkal.“ Jeden z jejich klíčových mluvčích konstatuje: „Průzračnost je dobrá, ale někdy mohou být intriky a pletichaření ještě skvostnější.“

Přemýšlejte o tom, co bylo řečeno. Jasnost, průzračnost je základem biblického křesťanství. Nic nemůže být jasnější, než Pavlovo zjevení opravdového Krista z Písma. Pavel varoval: „Divím se, že se tak rychle uchylujete od toho, který vás povolal Kristovou milostí, k jinému evangeliu. Jiné evangelium není, ale jsou někdejší, kteří vás zneklidí a chtějí převrátit evangelium Kristovo. Ale i kdybychom vám my anebo anděl z nebe kázali jiné evangelium než to, které jsme vám kázali, ať je proklet...“

„Jestliže vám někdo káže jiné evangelium než to, které jste přijali, ať je proklet! ... Oznamuji vám, bratři, že evangelium, které jsem kázal, není podle člověka. Já jsem ho totiž nepřijal ani se ho nenaučil od člověka, ale zjevením Ježíše Krista“ (Galatským 1:6–12).

Přemýšlejte o tom, co „povstávající“ církve říkají, když si cení intrik nad jasnost. „Intrika“ znamená „tajný, lstivý plán“ nebo „zastřený, diskutabilní úsilí ke vzbuzení zájmu.“ Pavel to nazývá překroucením Kristova evangelia. Jenom zjevení Ježíše, které je zjeveno v Písmu, je pro Boha přípustné. A Pavel varuje nezpochybnitelnými slovy: „Nezáleží mi na tom, jestli toto nové evangelium káže anděl z nebe. Je to falešné evangelium, přímo ze samotného pekla. Ať jsou ti, kdo je kážou, prokleti.“

Mám také vážné varování pro každého mladého pastora a člověka hledajícího pravdu, který surfuje po Internetu nebo prochází knihkupectví. Uvidíš knihy, články a webové stránky o nových druzích křesťanství, které jsou velice jasné srozumitelné, velice dobře popsány, velice dobře prezentované. Ale dej si pozor: háček, který se tu používá, je Ježíš, a je to jiný Ježíš. Pokud neznáš Krista z Božího slova, budeš oklamán.

Během více než padesáti let své služby jsem viděl probáhnout každý myslitelný vítr a vlnu falešného učení. Vždy shromáždí své stoupence a během pár let zmizí, zanechá za sebou ztroskotanou víru mnohých. A to všechno bylo před příchodem Internetu. Teď mohou být doktríny démonů rozšířeny po celé zemi během pár hodin.

Povstávající církevní hnutí neodejde. Bude se dál vyvíjet v různých formách, dokud se nestane všechno, co Ježíš prorokoval. Co my však sklíče, je to, že tisíce služebníků bude tímto „vzdělanými hlasy“ přeměněno. Mnozí budou oklamáni a začnou kázat Ježíše podle svých vlastních představ, protože přestali hledat Boha a zcela se ponořili do nových teologií radikalismu. Místo Božího slova budou kázat radikálního Ježíše, který je proti válce, který svrhne státní zřízení, který vymaže chudobu.

Každý, kdo čte evangelia, ví, co už Ježíš řekl o všech těchto lidských záležitostech. Ano, náš Spasitel miloval chudé a přikázal církvi, aby zaopatřovala vdovy a sirotky. Jsme pro svět zrcadlem Kristovy lásky svými vlastními životy obětováním a oddaností. Ale povstávající církve nahradily toto zrcadlo malířským plátnem. Říká, že můžeme malovat Ježíše s jakoukoliv tváří, kterou si naše fantazie vymyslí. Tohle je přímý útok na božství Krista, a má za cíl ho snížit na nic víc, než je lidská úroveň. Vidím to jako poslední útok nepřítelů na církve předtím, než se Ježíš vrátí.

Jaká je Boží odpověď na tohle všechno?

Co máme jako milovníci krve přislíbeného Krista z Kalvárie dělat? Bůh nám dává stejnou odpověď, jakou dal Davidovi, když byl tento zbožný muž obklíčen zástupem modlářů: „Hledej moji tvář.“ To se musí stát naší jedinou, vše stravující touhou v životě. Naším jediným posláním je být v neustálém, nepřerušovaném společenství s Kristem slávy – hledat a zkoumat v Jeho slově Ježíšovu krásu, dokud Ho nebudeme znát a dokud se nestane naším plným uspokojením.

A máme to všechno dělat s jediným cílem: abychom mohli být jako On! Abychom se stali Jeho přesným obrazem, aby Ho ti, kdo hledají pravého Krista, viděli v nás. Všechny evangelizace, všechno vyhrávání duší, všechny daleko zasahující misie jsou zbytečné, dokud nespátáme Ježíšovu tvář a nejsme neustále proměňováni do Jeho podoby. Pouze takoví křesťané se mohou dotknout lidských duší, jinak není možné duše zasáhnout. A Ježíš nás povolal, abychom odráželi Jeho tvář ztracenému světu, který nerozlišuje, který se plete v tom, kdo On je.

Při svém nedávném studiu jsem volal: „Ó, podívej na to, co dělají našemu vzácnému Pánu Ježíši.“ Ale Duch svatý mi zašeptal: „Nezoufej. Ty víš, jak to všechno skončí. Nebe se otevře a Král králů a Pán pánů se objeví na bílém koni. Přijde vládnout železným prutem. A popadne každého falešného proroka a zničí svým mečem všechno, co je

z antikrista.“

Každé koleno v ten den poklekne, až uzšíme Jeho tvá?!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1528/>